

Погледа на Павел се задържа върху невините кафяви очи.
Откъм гората долетява тъжен звук който наподобява крясък

на сова.

Павел се ослушва.

х

През отворения прозорец,силуетите на Павел и Ирина се
отбелязват върху осветения хол.

Сирити зад клоните на дърветата дебнат очите на мъж и
жена.

- На кого е вилата? - с тих лепот пита жената.

- На някакъв тютунджия... - отваряща мъхът.

- А жената?

- Не зная...

Мъхът захлупва с лени устата си.

Чува се отново тъмнина цвук.

х

Павел се изправи

- Аз си отивам!

- Ще се върнеш ли?

- Не!

- Ще се върнеш ли някога питам!

-Да, може би...

Той прескача прозореца и изчезва в тъмнината.

х

х

х

Очите зад клоните следят сянката на Павел.

Светва фенерче.

-Паролата!

"Девет! - отваря Павел

- Петдесет и четири... Къде е Техеран?

- На Рибарския полуостров.